

Malerier. For det første, fordi der er Opgang i disses Værdi, og for det andet, fordi det er i en vis Henseende en billig Maade at anlægge sin Kapital paa, idet man ikke betaler Skat af sit Indbo, altsaa heller ikke af Kunstværker, naar man da ikke er Kunsthandler. Der er altsaa en ikke ringe Mulighed for, at naar Maleren pludselig faar denne store Indtægt, skyldes det i andet Led Krigsfortjeneste. Det, der altsaa kommer frem for Finansministeriet, er Spørgsmaalet om andet Led, maaske tredie Led. Der er en Mand, der tjener Penge ved Krigsindtægt, han anbringer sin Indtægt paa forskellig Maade, og derved tjener igen Anden- og Trediemand. Hvor langt skal vi gaa? Skal vi ikke undersøge dette? Jeg er mest tilbøjelig til at sætte Maleren i Skat. (*N. Neergaard*: Det er jeg ogsaa!). Men det er aldeles ikke sikkert, at det er berettiget. Og hvis det har været Folketingets Mening, at saa snart man kunde slaa ned paa en Mand, skulde man slaa ned paa ham for at skaffe Indtægt til Statskassen, fordi de, der overhovedet i saadanne Tider har Merindtægt, burde betale til Staten og derved til dem, der har ringere Indtægt, havde det været simplere uden videre at sætte ind i Loven, at Merindtægten skal beskattes.

Jeg skal nævne et andet Eksempel. En Mand har i de tre foregaaende Aar haft 10,000 Kr., og nu faar han pludselig 200,000 Kr. i Indtægt. Hvorfra faar han Pengene? Han arver sin Fader. Det er dog egentlig ikke nogen Krigsindtægt, men hvis Faderen var Godsejer, og hvis han fra sine Skove havde solgt Brænde med større Udbytte end ellers paa Grund af Krigen, kan det ikke nægtes, at Krigen har ført til, at ogsaa Sønnen har faaet en Krigsindtægt, og følgelig maa man sætte ham i Skat af de 200,000 Kr., naturligvis med Undtagelse af Fradraget, der dog ikke her betyder ret meget, men hvis man vil være nøjagtig, vil man altsaa tage 10 pCt. af de 190,000 Kr., og den paagældende kommer til at betale 19,000 Kr. i overordentlig Indkomstskat, fordi han har arvet sin Fader. Jeg er af den Mening, at Finansministeriet skal sætte ham i denne Skat. Det er blot to Eksempler paa de meget indviklede Tilfælde, som skyldes det ærede Medlem fra Æbeltoft. Hvis det ærede Medlem havde fulgt mig — og det er overhovedet klogt at følge mig, ogsaa i denne Henseende — og havde ladet Lovforslaget blive staaende, som det stod, saa

at Merindtægten blev beskattet, vilde man have været fri for dette.

Jeg maa i Tilslutning til dette sige, at jeg har altsaa ikke tænkt paa i Øjeblikket at fremsætte nye Skattelove overfor Rigsdagen. Men dermed vil jeg paa ingen Maade sige, at jeg ikke kan tænke mig, uden Hensyn til det Forbehold, jeg i og for sig tog i Sommer, at fremsætte saadanne, hvis det bliver opportunt, og hvis jeg ser, der er en Stemning derfor, som man skal udnytte. Paa den anden Side vil jeg til det ærede Medlem, som vilde overlade mig Initiativet til at fremsætte Lovforslag og selv beholde Kritikken, sige, at denne Fordeling af Rollerne kan jeg meget vel forstaa tiltaler det ærede Medlem — jeg vilde selv heller ikke være uden Forstaaelse af det tiltalende i dette, hvis jeg var i det ærede Medlems Sted og han i mit —, men paa den anden Side maa jeg gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem miskender min Karakter. Jeg er ikke saa havesyg og bjærgsom, at jeg vil have alle Skattelove for mig. Jeg vil overlade min Efterfølger og hans Efterfølger igen som Finansministre at fremsætte deres Lovforslag. Det vilde være for rigeligt, om jeg tog dem alle til mig. Derfor kan jeg overfor ærede Medlemmer, som er fremkommet med gode Raad og har fremsat Forslag i saa Henseende, sige, at foreløbig vil jeg ikke benytte dem, foreløbig er jeg ikke i Trang for saadanne. Jeg maa for øvrigt udtale, at der her ikke er fremkommet noget, som egentlig faldd fra Himlen. Jeg tror nok, at jeg selv kunde have tænkt mig til det. Men der er noget, der her interesserer mig. Jeg har set, at Folk i andre Lande har talt om, at man maatte gaa til nye Skatter, og de har oven i Købet erklæret, at de fandt de Skatter, der blev foreslaaet, for lave og har mødt frem med Forslag til nye. Men det har været Folk, der selv skulde betale disse Skatter. Her derimod forekommer det mig nærmest at være saa, at man ved sine Forslag giver Anvisning paa andre, der skal betale Skatten, og saaledes fejrer Offervilligheden ikke her den samme Triumf som andre Steder. Men det er naturligvis en Triumf for Intelligensen, at man kan foreslaa saadanne Skatter, som rammer andre. Forholdet er omtrent det samme som med dem, der er Martyrer, og dem, der forarbejder Tommelskruerne til at sætte om Martyrernes Tommelfingre. Det er naturligvis udmærket, at Folk arbejder saadan og viser In-